

zacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar dworski Czarnylas w powiecie starogardzkim, województwie pomorskiem znosi się, a terytorjum jego włącza się do gminy wiejskiej Czarnylas w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

109.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 lutego 1929 r.

o zniesieniu obszaru dworskiego Luszakówko w powiecie świeckim, województwie pomorskiem.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar dworski Luszakówko w powiecie świeckim, województwie pomorskiem znosi się, a terytorjum jego włącza się do gminy wiejskiej Luszakowo w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

110.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 lutego 1929 r.

o zniesieniu obszaru dworskiego Jastrzębiec w powiecie sępoleńskim, województwie pomorskiem.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organi-

zacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar dworski Jastrzębiec w powiecie sępoleńskim, województwie pomorskiem znosi się, a terytorjum jego włącza się do gminy wiejskiej Jastrzębiec w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

111.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 stycznia 1929 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych i importowanych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych udzielać będą na prośby interesowanych koncesjonariuszy władze skarbowe II instancji (izby skarbowe i śląski urząd wojewódzki — wydział skarbowy) — według swobodnego uznania — tylko samoistnym sklepom tytoniowym, o ile odległość tych sklepów od sąsiednich sklepów, posiadających już takie upoważnienie, nie jest mniejszą, jak 150 metrów przy głównych, najruchliwszych ulicach i placach, względnie 200 metrów przy innych ulicach i placach w miastach o ludności powyżej 100.000 mieszkańców, — a 100 metrów (na całym obszarze) w miastach o ludności mniejszej. Te same władze udzielają zezwoleń domowym sprzedazom wyrobów tytoniowych na rozprzedaż papierosów i cygar, objętych taryfą specjalnych wyrobów tytoniowych.

Na wyjątki zezwalać może Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego na odpowiednie wnioski właściwych władz skarbowych II instancji.

Zezwolenia na sprzedaż powyższych wyrobów udzielane będą na czas nieograniczony z zastrzeżeniem, że mogą być każdorazowo bez podania powodów za 3 miesięcznym uprzedzeniem wypowiedzeniem odwołane.

§ 2. Wyroby tytoniowe importowane (zagraniczne) sprzedają zasadniczo tylko skarbowe zakłady sprzedaży (sklepy Polskiego Monopoli Tytoniowego).

Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego może w wyjątkowych wypadkach — na stosowny wniosek

władzy skarbowej II-ej instancji zezwolić na sprzedaż wyrobów tytoniowych importowanych koncesjonariuszowi, posiadającemu już zezwolenie na sprzedaż specjalnych wyrobów tytoniowych.

§ 3. W razie potrzeby Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może zobowiązać — pod rygorem utraty koncesji — koncesjonowane przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej do prowadzenia sprzedaży wyrobów specjalnych, ewentualnie i importowanych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie postanowienia, wydane w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem a z nim sprzeczne.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

112.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Rolnictwa w sprawie przymusu ubezpieczenia od ognia ruchomości w gospodarstwach rolnych, przymusu ubezpieczenia żywego inwentarza od wypadków śmierci oraz przymusu ubezpieczenia plonów od gradobicia.

Na podstawie art. art. 73 i 74 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410) zarządza się co następuje:

Przedmiot przymusu ubezpieczenia.

§ 1. 1. Poszczególne sejmiki powiatowe (rady powiatowe) mogą uchylać przymus ubezpieczenia od ognia mienia ruchomego w gospodarstwach rolnych. Przymus może dotyczyć tylko niektórych kategorii mienia ruchomego, winien jednak obejmować obszar całego powiatu.

2. Do mienia ruchomego, które może być poddane przymusowi ubezpieczenia od ognia, zalicza się:

- a) plony, zboże w ziarnie, słomę i paszę oraz techniczne rośliny: len, tytoń i chmiel; wyłączeniu ulegają: okopowizny, ziemniaki na pniu, poślady, zgoniny, plewy, słoma roślin oleistych, jak również nawóz,
- b) inwentarz żywy: konie, bydło rogate, kozy, owce, trzoda chlewna, z wyłączeniem drobnych zwierząt, np. królików, oraz ptactwa i pszczoł,
- c) inwentarz martwy: młocarnie, siewczarnie, wozy, bryczki, sanie, wagi, uprzęż i t. p., z wyłączeniem przedmiotów drobnych, jak: motyki, siekiery, łopaty, grabie, cepy, noże, worki i t. p.

§ 2. Poszczególne sejmiki powiatowe (rady powiatowe) mogą uchylać przymus ubezpieczenia żywego inwentarza od wypadków śmierci, spowodowanych przez nieszczęśliwe wypadki lub choroby, z wyjątkiem wypadków śmierci, spowodowanych przez choroby, podlegające zgłoszeniu na zasadzie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673). Przymus ubezpieczenia może dotyczyć koni, bydła rogatego i świń, winien jednak obejmować obszar całego powiatu.

§ 3. 1. Poszczególne sejmiki wojewódzkie mogą uchylać przymus ubezpieczenia plonów od gradobicia. Przymus winien obejmować obszar całego województwa.

2. Do plonów, które mogą być poddane przymusowi ubezpieczenia od gradobicia, zalicza się tylko rośliny polne. Od przymusu ubezpieczenia wyłączone są ogrodowizny, jak szparagi, ogórki, cebula, drzewa owocowe, kwiaty, rośliny lecznicze i t. p.

§ 4. Uchwała sejmiku (rady powiatowej), wprowadzająca przymus ubezpieczenia (§§ 1, 2, 3), może obejmować wszystkie gospodarstwa na terenie danego związku samorządowego bądź też wszystkie gospodarstwa tylko o ograniczonym rozmiarze obszaru.

Obowiązki właścicieli mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia.

§ 5. 1. Właściciel mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, jest obowiązany:

- a) podać urzędowi gminnemu obszar całego gospodarstwa i użytkowany obszar gruntu oraz inne informacje, żądane przez związek samorządowy w celu wykonania uchwały o przymusie,
- b) uiszczać opłatę za ubezpieczenie w terminie, wskazanym w uchwale sejmiku (rady powiatowej),
- c) zezwalać organom zakładu ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu, na szacowanie i sprawdzanie mienia, podlegającego przymusowi ubezpieczenia, oraz sprawdzanie i ustalanie szkody, spowodowanej wypadkiem, przewidzianym przez ubezpieczenie i
- d) spełniać wobec zakładu ubezpieczeń, któremu poruczono wykonanie przymusu, w czasie trwania ubezpieczenia jak również w chwili wypadku szkody i po jej zejściu obowiązki, określone w warunkach ubezpieczenia (§ 14, ust. 2).

2. Niespełnienie któregokolwiek z obowiązków wymienionych w ust. 1 pp. c) i d) może pociągnąć utratę prawa do odszkodowania. Przepis ten nie będzie miał zastosowania w tym przypadku, gdy właścicielowi mienia nie można przypisać złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa albo też, gdy naruszenie obowiązków nie wpłynęło ani na ustalenie przyczyn wypadku ani na ustalenie lub rozmiar odszkodowania.

§ 6. 1. Opłaty za ubezpieczenie mają charakter opłat publicznych i winny być uiszczane w urzędach gminnych.